

Satu Salminen

JÄLKIÄ IHMISESTÄ

Kuvataiteen koulutusohjelma
2015

JÄLKÄÄ IHMISESTÄ

Salminen, Satu

Satakunnan

ammattikorkeakoulu Kuvataiteen koulutusohjelma

Toukokuu 2015

Ohjaaja: Velhonoja, Matti & Hautala, Päivi-Maria

Sivumäärä: 23

Asiasanat: Taide, veistos, kanto

Tavallaan se mitä kerron tässä tekstissä, liittyy siihen, milloin olen kokenut suurimman muutospöhdän opinnoissani, ja jopa mahdollisesti löytänyt minulle oikean tavan tehdä taidetta. Tämä teksti käsittelee sitä, miten taiteilija alkaa muodostaa omaa identiteettiään.

Taiteilijan koko elämä on kokemusta taiteen luomiseksi. Taiteilija ei voi luoda uutta, mikäli hän ei pysty ottamaan ärsykeitä vastaan. Taiteilija on aina töissä; vapaapäiviä ei ole.

Pohjaan näkökulmat omiin kokemuksiini.

MARKS OF HUMAN

Salminen, Satu

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2015

Supervisor: Velhonoja, Matti & Hautala, Päivi-Maria

Number of pages: 23

Keywords: Art, sculpture, stump

In a way, this text handles that time when I experienced the biggest turning point in my studies, and even found the right way for me to make art. This text is about the way, how an artist starts forming her own identity.

Artist's whole life is an experience for creating art. An artist can not create new things, if she isn't capable of taking in stimulations. An artist is always at work; there are no days off.

I base my point of views on my own experiences.

.

SISÄLLYS

1	ENSIMMÄINEN LUKU/ JOHDANTO	5
2	ENSIASKELEITA	8
2.1	Materiaali hukassa	8
2.2	Pieni suuri huomio	9
2.3	Jälkiviisas viisastuu.....	10
2.4	Käden ulottuvilla	11
3	TAITEILIJAN ARKEA	12
3.1	Pidätä, malta, himmaa.....	12
3.2	Sokeutuminen	13
3.3	Teollisuuden uhrit	14
4	KELLOPELIÄ.....	15
4.1	Vielä on aikaa jäljellä, vielä tulee vaikeita hetkiä.....	15
4.2	Minä tein sen.....	15
5	TARINOITA TAITEEN TAKAA	16
5.1	Ympäristötekijöitä.....	16
5.2	Jos käännät pääsi pois, sitä ei tapahtunut.....	17
5.3	Heikompi aines	20
6	KOE TAIDE TUNTEEN KAUTTA	21
6.1	Olisiko aika katsoa kuoren alle	21
6.2	Jäämiä	22
7	PÄÄTELMIÄ.....	22

1 ENSIMMÄINEN LUKU/ JOHDANTO

Opiskellesani Satakunnan ammattikorkeakoulussa kolmatta vuotta kuvataidetta, eteeni sattui puutyökurssi. Kyseisellä kurssilla oli tarkoitus tehdä puuveistos koivun rungosta. Ideat olivat vähissä, materiaali oli vieras, enkä yötyön rasittamana jaksanut alkaa pohtia kunnollista teosideaa, joten päädyin tekemään pelkkää muotoa. Muoto, jonka valitsin, oli hieman tyylliteltyä yöpilveä muistuttava muoto; sellainen pitkulainen pilven jäännös. Pilvi, jonka voisi kauhuleffassa kuvitella lipuvan kuun eteen.

En aikaisemmin ollut tehnyt mitään puusta. Opettaja oli kertonut, että puuta tulisi veistää moottorisahalla, joten usko itseeni oli jokseenkin heikko; enhän ollut ikinä edes kokeillut ottaa moottorisahaa käteen. Lopulta kun sain pötkelön eteeni aseteltua, aloin epämääräisesti hakkaamaan kaarnaa irti kirveellä rangan keskiosasta. Puun ranka tuli esiin, jolloin opettaja kehotti minua piirtämään jonkinlaista mallia tulevasta muodosta, koska se helpottaa aloittamista. Itse en allekirjoita tuota statementtia, sillä itse koen näkeväni etenkin kolmiulotteiset muodot selkeämmin ilman turhia apuviivoja, jotka näkyvät joka tapauksessa oikein vain yhdestä kulmasta. Moottorisahani oli sähkökäyttöinen, kevyt ja helppo käsitellä. Ensi kosketuksella moottorisaha viilasi pois lyijykynän viivat puusta, mutta sillä ei minulle ollut mitään merkitystä. Paremminkin tuntui, että nyt sain rauhassa tehdä sitä muotoa minkä päässäni näin. Moottorisaha vaikutti tekevän työstämisestä helppoa ja yllätyksekseni tekeminen oli myös hauskaa.

Kyseistä veistosta olin alkanut veistämään siten, että sen molempiin päätyihin jäi noin 25:n senttimetrin koskematon alue, jossa kaarna ja siihen sattumanvaraisesti tulleet moottorisahan jäljet olivat täysin koskemattomia. Tällä tapaa sain muodon paremmin tuettua lavojen päälle. Suunnittelemani muoto rangan keskellä olisi ollut keveytensä takia vaikea pitää tukevasti alustassa sitä työstettäessä ilman molemmissa päädyissä olevaa painoa.

Kurssin edetessä eteen osui kuitenkin ongelma. Koululta uupui terä, jolla olisin saanut runkoon reikien avulla toteutettua pilvimäiseen muotoon sopivia aukkoja. Minun piti odottaa viikonlopun yli, josko kyseinen terä jonkun käytöstä palautuisi puutyöluokkaan.

Seuraavalla viikolla, kun palasin työni äärelle, ei terää ollut löytynyt. Siitä huolimatta tämä ongelma oli yksi onnekkaimmista, mikä kurssilla eteeni osui. Nimittäin sillä hetkellä, kun astuin ovesta sisään ja näin pölkkyäni loikoilevan auringonvalossa, se näytti jo valmiilta teokselta. Yksi upeimmista asioista teoksessa oli koskemattomat alueet rungon molemmissa päissä. Tuona hetkenä päätin, että en enää yritä väkisin vääntää sitä mitä olin alunperin ideoinut, vaan toteuttaisin teoksen loppuun pääsääntöisesti tajunnanvirtana viimeistellen sen nykyistä ulkomuotoa.

Kurssin päättyessä en kuitenkaan ollut täysin tyytyväinen teokseen, sillä poran terän puuttumisen johdosta jo veistämilleni alueille oli jäänyt virheellisiä alueita, jotka eivät olleet niin loppuun asti tuotettuja, kuin mitä ne olisivat voineet olla. Lupailin kurssin jälkeen itselleni paneutua näihin alueisiin uudemman kerran, mutta ajanpuutteen johdosta näin ei kuitenkaan päässyt käymään. Kesällä 2014 minulla ja kolmella muulla opiskelijalla oli yhteisnäyttely suunnitteilla.

Tiesin, ettei minulla ollut varaa kehystää niitä töitä, mitä näyttelyyn olin suunnitellut, joten minun piti turvautua vanhoihin töihin. Tässä vaiheessa ennätin ensimmäistä kertaa kurssin jälkeen katsomaan puukurssilla tuottamaani tekelettä. Aikaa oli kulunut kurssista jo melkein vuosi, joten olin päässyt irti teoksen pilvimäisyys - ajatuksesta. Pystyin katsomaan teosta ulkopuolisen katsojan silmin, jolloin minulle avautui siitä uusia puolia. Jopa ne virheet, mitä teoksessa oli, vaikuttivat vain positiivisilta. Niiden kautta huomasin, että teos oli täydellisimmillään juuri niillä alueilla, mihin en ollut koskenut lainkaan. Ne alueet taas, mihin taiteilija oli päättänyt kätensä tyrkätä, taistelivat suurin ristiriidoin useiden taidekäsitysten kanssa. Esimerkiksi veistetyllä alueella oli pientä kiertoliikettä, mutta jotta se olisi näyttänyt ammattimaisesti silmää miellyttävältä ja harkitulta, olisi kiertoliikkeen pitänyt olla huomattavasti isompi, liioitellumpi. Samoin teoksessa olevat ulokkeet olivat lähes symmetrisiä keskenään, mikä herättää kysymyksen siitä, että onko taiteilija veistäessään ollut täysin aloittelija.

Huvittuneena omasta ammattitaidottomuudestani, päätin nimetä teoksen näyttelyyn ”Ihmisen jälkeen”. Sillä itse luontohan tässä oli pistänyt minua paremmaksi. Omalla tavallaan teoksen nimi antoi anteeksi teoksen puutteet. Yllätyksekseni juuri tämä

nimenomainen teos sai näyttelyssä eniten huomiota omista teoksistani. Päätin ottaa kokemuksesta opikseni ja olen kyseisestä näyttelystä asti pyöritellyt päässäni sitä kysymystä, että mikä teki tuosta teoksesta juuri sen parhaan.

2 ENSIASKELEITA

2.1 Materiaali hukassa

Täydellisiä vastauksia kysymykseen ei kuitenkaan vielä ole löytynyt, mutta sen olen huomannut, että juuri ajan kulumisen työstämisen välissä on ollut itselleni hyvin tärkeää. Moni on sanonut, että olen liian hidas tekijä taiteen suhteen, mutta omasta mielestäni olen vain alkanut löytämään niitä oikeita asioita, mitä taiteilijan tuleekin huomata. En vain ole vielä tarpeeksi harjaantunut, mikä näkyy hitautena töiden tekemisessä. Tietysti omasta mielestäni, vaikka teokseni eivät itsessään etene suurella vauhdilla, koen, että oman pääni sisällä ne muokkaantuvat jatkuvasti. Siihen voikin sitten kukin itse vastata, että onko ajatustyöskentely taiteellista työstämistä vaiko ei.

Palatakseni kuitenkin siihen, miksi otin esille puutyökurssilla toteuttamani teoksen oli se, että kyseisen teoksen vaikutus tähän vuoteen, 2015, on ollut merkittävä. Tänä vuonna nimittäin valmistun, ja se teos mitä olen toteuttanut lopputyönäni, on saanut innoitteen puutyökurssin teoksesta. Tämäkin yhtälö tapahtui kuitenkin sattuman kautta.

Alkusyksystä pohdin jo aikaisin, että minkätyyppistä teosta lähtisin lopputyönäni toteuttamaan. Ideoita oli tullut jo aikaisempinakin vuosina, mutta köyhällä opiskelijalla joka rakentaa taloa, omistaa bensasyöpön auton ja tekee töitä tulorajojen puitteissa, ei ole varaa toteuttaa aivan jokaista ideaa mikä mieleen juolahtaa.

Materiaalin tulisi siis mielellään olla ilmainen tai hyvin halpa. Lisäksi aikaisempien vuosien lopputyöntekijöiden työskentelyä seuranneena olin todennut, että materiaalin valinnalla voi suuresti vaikuttaa myös stressin määrään mitä saa päättövuotenaan itselleen kerättyä. Itselleni esimerkiksi kipsi olisi muuten ollut ihanteellinen materiaali, mutta aikaisempien vuosien valajantaitoihini verraten, olisi lopputyönäyttelyyn tullut luultavasti vain epämääräinen mötti, joka ei olisi esittänyt mitään. Myös kiven veistäminen oli innostava ajatus, materiaalikin olisi ollut halpa ja koululla välineet toteutukseen, mutta ajatus siitä, että sutaisen pärrällä hutiin viikkoa ennen näyttelyä, olisi ajanut minut hermoromahduksen partaalle. Kierrätysmateriaalin koen taas itselleni vieraaksi, lujitemuovi saa minut tuntemaan itseni lelujen valmistajaksi, ja

pronssi olisi liian kallis valattaa. Keramiikka olisi taas ollut tuttu käsitellä ja kiva toteuttaa niin kauan kunnes se olisi mossahtanut uuniin. Puukin oli käynyt mielessä, mutta ne ideat mitkä minulla olivat tuolloin päässä teoksesta, eivät sopineet materiaalin kanssa yksin. Koin olevani umpikujassa.

2.2 Pieni suuri huomio

Kun syksyn saapuessa olin tullut siihen tulokseen, että parempi unohtaa kaikki suunnitelmat ja tehdä sellainen teos, mikä tulee kuin itsestään. Siten minun ei väkisin tarvitse kehittää jotain, minkä työstäminenkään ei välttämättä olisi mielekäästä. Olin jo useampaan kertaan päätellyt, että mitä luultavimmin tulen päätymään kierrätysmateriaaliin tai romumetalliin, mutta teosidea oli hakusessa. Kiertelin kirpputoreja mistä toisinaan olen löytänyt hauskoja materiaalikokeilu -ideoita, mutten tuntunut löytävään mitään sellaista materiaalia, missä olisin saanut pidettyä yllä mielenkiintoani koko lopputyö vuotta.

Eräänä viikonloppuna olin tavanomaisesti vanhemmillani käymässä mieheni kanssa. Olimme ottaneet kesällä saapuneen koiranpennunkin (Rommi) matkaan mukaan. Pentu oli jo oppinut sisäsiistiksi, mutta pidätyskyky oli vielä heikko, joten pihalla sai ravata jatkuvasti. Koira oli myös hyvin energinen jo pienenä, joten useammat lenkit päivässä alkoivat olla pakollisia.

Lähdin kahvittelujen jälkeen viemään koira lenkille viereiselle pururadalle. Rommille kaikki oli vielä niin uutta, että annoin sen aina rauhassa tutkia jokaisen kivenkolon ja sammaltupsun. Itselleni jäi aikaa katsella ympärille aina hetkittäin, ja Rommin toheltaessa sammaleen kimpussa silmäni osuivat viereiseen kantoon. Kyseisen kannon kaarna oli kuivahtanut ja osittain pudonnut pois. Kannon tiukimpaan mutkaan oli muodostunut ryppyisen/poimuille menneen ihon muotoista kuviointia. Tuumailin hetken itsekseni, että jopas on luonto veikeä, kun tuolla tavalla matkii elollisia kehoja. Jatkoimme matkaa kunnes näin muutaman muunkin kannon, joissa samankaltainen muodonmuutos oli tapahtunut.

Pällistelin siinä kantoja ja totesin, että onpahan taas luonto ivallinen, kun pari viikkoa takaperin olin itse savesta yrittänyt veistää vatsapoimujen tuottamia ryppejä. Nyt silmieni edessä oli puun tekemä versio samasta aiheesta, ja mikä pahinta, paljon

hienompana, kuin mitä olin itse tehnyt. Lähdimme Rommin kanssa jatkamaan matkaa, enkä asiaa sen enempiä miettinyt. Joskin mielessäni oli häivähtänyt ajatus, että tuollaisten tekeleiden pitäisi olla esillä jossakin.

2.3 Jälkiviisas viisastuu

Muutaman viikon kuluttua olin jälleen Kankaanpäässä taidekoulussa työhuoneellani hommissa. Raivailin työtilaani, jotta saisin pihalla olevan kiviteokseni tuotua työtilaani. Samalla jouduin siirtämään puukurssin teosta, ja ajattelin sitä miten olin teoksen nimeen aikanaan päätenyt. Samalla mieleeni muistuivat nuo hassut kannot pururadalta. Huomasin, että puutyökurssin teos oli ihmisen tekemä jälki puuhun, kun taas nuo kannot; niissä puu oli toteuttanut jäljen ihmisestä puun pinnalle. Parasta oli se, että jos pääsisin käsiksi noihin kantoihin, tai löytäisin samanlaisia jostakin, minun ei varsinaisesti tarvitse nähdä suuren suurta vaivaa, että saan teoksen tuotua esille, sillä puu jo itsessään hoitanut suurimman osan teoksesta. Tajusin, että tässä saattaa olla sellainen idea lopputyölle, mitä olin odottanutkin. Suurin kysymys oli, että kenelle kannot kuuluvat, ja onko niitä edes mahdollista saada omaan käyttöön.

Seuraavan kerran, kun olin vanhemmillani käymässä, kyselin heiltä kenelle pururadan vierustan alueet kuuluvat, ja he päättelivät että eräälle lähiasukkaalle, jonka nimi jääköön tässä tekstissä mainitsematta. Kyseinen henkilö ei kuitenkaan luultavasti antaisi lupaa viedä mailtaan mitään, joten ajatus kannoista kuoppaantui siihen. Illalla kun pääsin kotiin, kerroin miehelleni Jarnolle kuinka oli käynyt, ja hän muisti että lähellämme on yksi kantojen nostopaikka, josta voisi kysyä kantoja. Tämä oli ”plan B”. Yritin metsänhoitoyhdistyksen sivuilta selvittää kehen voisin ottaa yhteyttä ja lopulta löysin sopivat tiedot. Yhteyttä en saanut puhelimitse, joten lähdin sähköpostilla tavoittelemaan kyseistä henkilöä. Vastausta saikin sitten odottaa useamman viikon. Kun vastaus lopulta tuli, oli se onneksi myönteinen, eikä kannoista tarvinnut maksaa mitään. Nyt minun piti enää hakea ne.

Talvi alkoi pukkaamaan ikävästi päälle ja sinä päivänä, kun saimme vapaat sopimaan mieheni kanssa yksin, lähdimme peräkärryn kera hakemaan kantoja. Hommaa ei helpottanut aamupäivällä alkanut lumimyrsky. Yllätykseksemme kannot olivat hyvin kookkaita, ja useamman viikoon sateen jälkeen myös märkiä ja hyvin painavia. Ne

oltiin koottu useamman metrin korkuiselle kasalle. Kahden ihmisen voimin kantojen liikuttelu oli raskasta, eikä kantokeon päällä kiipeilyä helpottanut tuuli, kuin ei myöskään juuri satanut lumi. Vaihtoehtoja oli niukasti, sillä osa kannoista oli jäätynyt kiinni toisiinsa, tai ne olivat niin pahasti muun kasan alla, ettei niihin päässyt kunnolla käsiksi. Otimme ne mitä saimme kaksin kiskottua, eli kymmenkunta kantoa.

Olin hieman pettynyt siihen, että kannot eivät varsinaisesti vaikuttaneet sellaisilta, mitä ajatuksellani olisin halunnut löytää, mutta näihin olisi tyytyminen kun ei muutakaan voinut. Jätin kannot muutamaksi viikoksi ulos pressun alle kuivumaan.

2.4 Käden ulottuvilla

Haikailin yhä pururadan kantojen perään. Muutaman viikon kitinän jälkeen Jarno käski minun vielä varmistukseksi selvittämään, että kenen maita vanhempien vierustan pururata oikein oli. Tästä seurasi useampi puhelu Lempäälän kunnalle, ja lopulta liikuntatoimelle, jolle maat todellisuudessa kuuluivat. Sain luvan käydä hakemassa kannot.

Tomerasti seuraavana päivänä lähdimme mieheni ja moottorisahan kera kannonhaku reissulle vanhempieni luo. Hauskuus tyssäsi siihen, että lunta oli satanut kolmisenkymmentä senttiä, enkä muistanut kantojen tarkkoja sijainteja. Useamman kannon puhdistelun jälkeen löytyi yksi oikeista kannoista. Kanto oli kiven päällä, mikä hankaloitti sen sahaamista. Jopa saha alkoi kiukuttelemaan heti alkuvaiheessa, ja hyytyi aina kun se käännettiin lappeelleen. Reilun tunnin sahaamisen ja kiroamisen jälkeen saimme kuitenkin kannon irti ja sahakin simahti viimeisellä sutaisulla lopullisesti. Pimeys oli jo tullut, joten luovutimme ja lähdimme ainokaisemme kanssa takaisin vanhemmilleni hermokahville. Olin saanut vanhemmiltani luvan käyttää heidän autotalliaan työtilana, joten kanto jätettiin sinne kuivumaan.

Tulevien päivien aikana lumitilanne kasvoi niin runsaaksi, että muut ihannekantoni jäivät metsään odottamaan kevättä. Nyt aloitin kuitenkin työstämään pururadalta haettua kantoa. Ensimmäisillä työstökerroilla se oli niin märkä, ettei minun juurikaan

kannattanut tuhлата hiomalaikkaani siihen. Muutamalla kerralla sen pinnalle oli myös ilmestynyt ihastuttavan karvainen homepeite, jonka hioin pois käsipaperilla. Joitakin päiviä kantoa työstettyäni päättelin sen olevan hyvin riskialtis kestävyydeltään. Sen sisällä oli paljon ötököiden tekemiä onkaloita ja sen hiljalleen kuivuessa pintaan oli alkanut ilmestyä myös halkeamia. Varmuudeksi minun olisi järkevää ohessa työstää myös tuoreempia kantoja, joista osan olin tuonut vanhempieni autotallille kuivumaan.

3 TAITEILIJAN ARKEA

3.1 Pidätä, malta ja himmaa

Tuoreemmissa kannoissa oli yhä kaarna paikoillaan, joten minun piti kuoria ne. Voin mainita, ettei ollut mikään helppo homma. Kannot olivat pihkasta päätellen kuusen kantoja, ja pihkaa oli useammassa kohtaa kantojen kuoren ja pinnan välissä. Lisähaasteen asetti se, että en saanut vahingoittaa puun pintaa. Kuorinta oli hidasta ja tuskallista, kun en tiennyt mitä kuoren alta löytyy. Onneksi suurin osa sisälsi kuitenkin mielenkiintoisia osia, joskaan harvemmin koko kannon mitalta. Työstäminen sisälsi verta, hikeä ja lohjenneita kynsiä. Kaikenkaikkiaan sain survaistua molemmat peukalon kynnet osittain irti ja kertaalleen pudotin kannon varpaalleni. Varpaan kynteni arvuuttelee yhä, lähteäkö irti vaiko ei. Ei ole helppoa olla taiteilija.

Kuukauden työstämisen jälkeen aloin huomaamaan uudemmissa kannoissa tietynlaista sarjamaisuutta, mikä piristi kummasti mieltäni. Luultavasti saisin toteutettua useamman hieman erilaisen teoksen näistä materiaaleista. Toisaalta taas kantojen vaihtelevat muodot antoivat lukuisia teos-ideoita ja mahdollisuuksia, joten taiteilijana minun tuli seuloa niistä turhat pois. Useampaan kertaan jouduin keskeyttämään työstämisen siihen, että mieleen tuli uusi ajatus teoksen jatkosta, mutta kuten jo aikaisemmin totesin, maltti on tämän kaltaisissa tilanteissa valttia.

Taiteilijan ammattitaitoon kuuluu myös se, että osaa jättää asioita tekemättä. Tämä selkiyttää teoksen ideaa ja jättämällä turhat alleviivaukset pois, myös parantaa sen luettavuutta. Joskus on myös tarpeen nukkua yön yli ja miettiä tuorein silmin seuraavana päivänä, että oliko uusi lennokas ajatus sittenkään työlle tarpeellinen ratkaisu. Tähän mennessä ideoita on ollut kannon maalauksesta esittävään veistämiseen. Näissäkin tapauksissa ajatus luonnon veistämästä teoksesta olisi mennyt pilalle, mikäli olisin ideat päättänyt toteuttaa.

3.2 Sokeutuminen

Taiteilija tulee usein sokeaksi omalle työlleen, mikäli hän näkee sen liian usein tai työstää sitä pitkään yhtäjaksoisesti. Itselleni tämä on hyvin tuttua. Etenkin näiden kantojen kohdalla teoksen idea on ollut niin pitkään päässäni, etten osaa ajatella teosta ulkopuolisen katsojan silmin. Onneksi apu on ollut lähellä, ja työhuoneen sijaitessa vanhempien luona, olen usein voinut pyytää heitä katsomaan teosta. Heidän käsityksensä taiteesta on kuitenkin hieman eriävä omastani, mutta jokainen mielipide on taiteilijalle arvokas. Mielestäni monipuolisempaa palautetta saankin sillä, että teoksia katsovat erilaiset ihmiset, ei pelkästään taidekriitikot tai taiteen parissa työskentelevät ihmiset.

Muistan, kun olin saanut hienosti alulle kolmiosaisen sarjan uudemmissa kannoista, ja pyysin miestäni katsomaan teosta. Teoksen sillä hetkellä eniten valmiissa osassa näin itse naisen vatsoja, kun taas mieheni näki ankan. Valitettavasti myös koulun välikritiikin opettajat näkivät kyseisessä teoksessa linnun. Tässä vaiheessa teos alkoi muuttua ihmistä muistuttavasta oliosta eläimellisemmäksi teokseksi. Toisaalta kuitenkin sallin näille kannoille sen, että niiden idea muuttui, koska nämä eivät olleet niitä kantoja mitkä löysin pururadalta. Silti niissäkin oli jotakin vallan upeaa, mikä kiehtoi minua ja ilmeisesti myös muita.

3.3 Teollisuuden uhrin

Ne kannot, mitkä olivat minulle sattuman kautta tulleet kannon-nosto alueelta, olivat kaikki koneilla nostettu ylös maasta. Tämän tiesi siitä, että ne olivat rajusti repeytyneet irti sekä maasta, että muusta rangasta. Osa niistä oli keskeltä kantoa katki haljenneita, eli ne eivät siis olleet täysin kokonaisia kantoja. Koin tulleet jäljet hyvin väkivaltaisiksi, ja annoin tämän ajatuksen tulla myös sarjaan, jota aloin toteuttamaan. Jätin nimittäin työstämättä ne alueet mitkä olivat revenneet muusta rangasta.

Omalla tavallaan minua hieman suretti näiden kantojen kohtelu. Niissä oli paljon kauniita muotoja ja niiden koko olemus oli hyvin esteettisesti viehättävä. Nämä repeämät toivat niihin tunteen, että millään tuolla kauneudella ei ollut mitään merkitystä ja ne oltiin vain roiskittu pois, aivan kuin niillä ei olisi ollut mitään tarkoitusta. Oikeastaan eihän niillä ollutkaan; ainakaan ennen tätä. Toisaalta samaa kaa-vaahan seuraamme jatkuvasti muualla maailmassa. Milloin ihmisiä roiskitaan pois merkityksettöminä, milloin eläimiä. Lööpit ovat päivittäin täynnä hyljeksittyjä sieluja sodan uhreista kesäkissoihin; hyötynsä täyttäneitä poloisia. Niin myös luonto on saanut osansa. Enkä voinut väittää kantojen olevan edes minulle suuri taiteellinen löytö ensisilmäyksellä. Otinhan minäkin nämä kannot alkujaan vain olosuhteiden pakosta.

Se idea mihin lopullisesti päädyin tämän teos sarjan kohdalla, oli muokata paloista ihmisen tai eläimen irti revittyjä osia. Viitteellisiä kuitenkin, jotta katsojallekin jäisi jotain tilaa ajatella. Joka tapauksessa nämä kannot olivat se osa puusta mille ei enää tarkoitusta löydetty. Puusta oltiin otettu kaikki riemu irti mitä siitä saatiin, ja sittemmin nämä jäänteet oltiin koottu kasalle maaseudun kolkkaan, missä ne eivät olleet kenenkään tiellä. Nämä kannot olivat puukunnan jauhelihaa; sellainen osa, mikä ei vaatii lisätyöstöä ja käsittelyä, jotta siitä saataisiin käyttökelpoinen tuote edes johonkin.

4 KELLOPELIÄ

4.1 Vielä on aikaa jäljellä, vielä tulee vaikeita hetkiä

Vasta maaliskuun puolella lumitilanne alkoi olla suohea uudelle kannonhaku reissulle pururadan siimekseen. Kokosimme jälleen mieheni kanssa tarvekalut yhteen ja lähdimme nappaamaan uuden satsin kantoja. Tähänkin reissuun kuului lukematon määrä kirosanoja ja hikipisaroita. Jo ensimmäisen sahattavan kannon kohdalla vaikeudeksi tuli sen paksut juuret, jotka ulottuivat syvälle maan sisälle. Ne lähtivät puun keskiöstä suoraan alaspäin. Saha oli yhä eri mieltä vinossa sahattavista asioista, joten jokainen sahauskohta piti tarkasti valita, jottei saha simahtaisi kesken toimien.

Maassa oli myös paljon kivikkoa sahattavan alueen ympärillä. Tämä toi oman haasteensa ja jouduin kesken hommien lähtemään rautakangen etsintään, jotta kantoa saisi kiilattua irti. Ohi kulkeva pariskunta ihmetteli leopardisaappaissa ja minihameessa juoksevaa tyttöä, joka hetken kuluttua suhahti taasen ohi mukanaan rautakanki, vasara ja kirves. Mieheni jäi siksi aikaa tositoimiin. Epätoivo alkoi päästä valloilleen, kun olimme kaksi tuntia yrittäneet irroittaa ensimmäistä kantoa.

Ensimmäisen kannon irrottua metsässä raikasi muutama hurraa -huuto, ja tomerasti siirryimme seuraavalle haasteelle. Kaikenkaikkiaan saimme vain kolme kantoa irti ennen pimeän tuloa. Hienoa oli kuitenkin se, että viimeinen niistä oli isosta, monihaaraaisesta kannosta sahattu kolmijuurinen kannon pala, josta tulisi loistava osa teosta sen erikoisen muodon takia. Olin hyvin tyytyväinen kantoihin, vaikkei niiden määrä päästä huimannutkaan.

4.2 Minä tein sen

Koin, että pururadan kannot olivat täysin eri maailmasta kantopaikalta hakemieni kanssa, joten päätin lopputyönäni toteuttaa molemmista oman teos-sarjansa. Pururadan ryppykannot muovautuivat viimeisten kuukausien aikana yksinkertaistempaan muotoonsa, jolloin niiden herkät poimut pääsivät oikeuksiinsa. Sahaa en itse omista ja mieheni saha on veistämiseen täysin onneton kapine. Vanhemieni auto-

tallissa komeili pieni pitkävartinen oksasaha, ja kun olin kyllästynyt hitaaseen työstämiseen, päätin ottaa sen käyttööni. Ei ehkä ihanteellisin tapa työstää veistoksia, mutta ainoa mahdollinen tapa saattaa ne ajoissa valmiiksi.

Hioin, sahasin, ja pyöristin poimukantojen muotoja siten, että niiden kantomaisuus häviäisi. Näin niistä muotoutui vain erikoisia olentoja tai esineitä, joista löytyy jotakin inhimillistä, mutta niiden muoto ei anna ilmi täysin niiden alkuperäistä olemusta. Ryppyihin en tietenkään koskenut lainkaan.

Tämän teos sarjan nimesin alkuperäistä ajatustani kunnioittaen ”Ihmisen jäljeksi”, sillä siitähän ajatus oli aikanaan tullutkin. En varsinaisesti suunnitellut työstettävien osien muotoa, vaan toteutin alueet intuitiivisesti. Työstön seurauksena kuitenkin koskematon alue erosi suuresti väriltään muusta teoksesta. Päätin kokeilla minkälaisen pinnan saisin aikaan pyörittelemällä työstetyille alueille multaa. Idea kannatti, sillä teoksen väri muuttui ainakin suurimmaksi osaksi yhtenäiseksi, joskin tarkkasilmäinen saattaisi huomata työstön raja-alueet. Minua se ei kuitenkaan haitannut, sillä väri antoi työlle ihanan lämpimän sävyn, ja korosti samalla poimuja.

5 TARINOITA TAITEEN TAKAA

5.1 Ympäristötekijöitä

”Ihmisen jälki” -teossarja on ollut itselleni merkittävin toteuttamani teos koko elämäni aikana. Olen oppinut siitä hyvin paljon, ja tajunnut lopulta myös sen miten taide voi vaikuttaa muuhun ympäristöön. Lopputyö vuoteni aikana ympärilläni on tapahtunut monia ikäviä asioita, mitkä eittämättä ovat vaikuttaneet myös omiin tuntemuksiini kuluneen vuoden aikana.

Ne ihmiset, joita ennen olen pitänyt vahvoina ja järkähtämättöminä, ovat tämän vuoden aikana näyttäneet luhistumisen merkkejä. Itse teen useampaa duunia ja rakennamme taloa mieheni kanssa. Rahat ovat tiukilla, kun pitää pysyä tulorajojen sisällä. En siis voi väittää etteikö stressi olisi päässyt tarttumaan itseenikin tämän

vuoden sisällä. Yksi tärkeimmistä asioista millä olen saanut asiat pidettyä koossa pääni sisässä, on ollut liikunta. Silloin, kun korttipakka alkaa kaatua, treenataan ja kovaa. Sillä saan ajatukset nollattua hetkeksi, ja ajatukset pysyvät järkevissä mit-takaavoissa.

Tietysti myös taiteen tekeminen toimii jonkinlaisena terapiana, ainakin niinä päivinä kuin pystyy paneutumaan työhön koko ajatuksellaan. Usein itselleni käy kuitenkin niin, että teoksen toteumisvaiheessa ajattelen tehdessä juuri kaikkea muuta kuin itse teosta. Siinäpäähän sitten usein käy niin, että tajunnanvirtoina toteuttamiin muotoihin jää jotain myös siitä mielentilasta mikä milloinkin on ollut.

Huvittavaa olikin, kun Vaasan Taidehallille pystytetyn lopputyönäyttelyn jälkeen kriitikko saapui tutkailemaan töitämme, ja useampi ihminen totesi teosteni olevan jotenkin lohdullisia. Ne nimettiin luokkatovereiden keskuudessa lohtuteoksiksi, ja ihmiset sanoivat haluavansa ottaa teoksia syliin ja jopa nukkua niiden kanssa. Aino-astaa haju häiritsi tämän idean toteutumista. Ehkäpä teokset sitten näyttäytyivät muille paremmin eläinhahmoina kuin ihmisen osina. Ainakin teokset tuntuivat herät-tävän jonkinlaisen hoivavietin ihmisissä.

Vielä teoksia tehdessäni ajatukseni olivat pyörineet läheisissäni, joille oli käynyt pa-hoja asioita. Samalla olin hyvin kiitollinen omasta tilanteestani ja siitä, että itselläni oli kaikki hyvin, jolloin kykenin antamaan tukeani myös muille. Kaikista voimak-kaimman tunnevyöryn ennen teosten valmistumista minulle aiheutti eräs tapahtuma mikä sattui eräänä viikonloppuna, kun oli lähdössä työpaikaltani kotiin.

5.2 Jos käännät pääsi pois, sitä ei tapahtunut

Olin päässyt autolleni ja peruutin sen parkkipaikalta siten, että valokeila osui piha-alueen edustalla kulkevalle jalkakäytävälle. Jalkakäytävältä laski kivetty lius-kamainen loivenne, joka laskeutui jalkakäytävältä pihamaaston tasoon. Silmiini osui vanhempi mies, jonka ensisilmäyksellä ajattelin olevan humalassa kompuroiva kän-nikala. Päätin seurata hetken tilannetta autostani, jotta mies pääsisi liikkeelle. Muutaman sekunnin seurattuani tilannetta huomasin kuitenkin jonkin olevan

pielessä. Miehen toinen nilkka vääntyi täysin vääränlaiseen asentoon hänen pyrkiessä seisaalle. Tilanne oli suoraan kuin jostakin youtuben jalanmurtumista kuvaavasta videosta, missä ihminen astuu nilkan ja koko jalkapöydän siirtyessä sivulle sääriluunsa päälle.

Jätin autoni niille sijoilleen ja kipitin miehen luo. Mies oli selvästi shokissa, sillä hän vakuutteli minulle olevansa kunnossa. Rauhalisesti selitin hänelle kuitenkin, että nilkka oli näyttänyt sen verran pahalle, että tilanne taitaisi vaatia ambulanssia. En nähnyt tarpeelliseksi kertoa hänelle kuinka pahalta nilkka todellisuudessa näytti, saati sitten sitä, että kengän sisäpuolella saattoi olla myös avomurtuma. Mies oli kuitenkin koko painollaan astunut ympäri pyörivän nilkan päälle ja vieläpä useampaan otteeseen. Autoin miehen istumaan vieressä olevalle korotetulle kaivonkannelle, ja nostin miehen jalkaa polvesta ylöspäin sen verran, ettei nilkalle tulisi painoa.

Puhelimeni oli autossa, joten en kyennyt itse soittamaan ambulanssia. Koko tämän kohtaamiseni aikana ohitsemme kulki ihmisiä, eikä heistä yksikään pysähtynyt kysymään mikä oli vialla tai voisivatko he auttaa jotenkin. Yritin mulkoilemalla vinkata erästä rouvaa pysähtymään, mutta hän vältti tilanteen siirtymällä jalkakäytävän toiseen reunaan, kääntäen päänsä pois tilanteesta ja kävelytahtia nopeuttaen. Rouvan perässä kulki mies, jonka päätin pysäyttää vaikka väkisin, koska kukaan ei selvästi halunnut puuttua omatoimisesti tilanteeseen aikaisemmista ohikulkijoista.

Pyysin ohikulkijaa soittamaan ambulanssin. Mies alkoi hymyillen kaivamaan puhelintaan ja jäi hitaasti pohdiskelemaan, että mikäköhän numero hänen pitäisi puhelimeensa valita. Enpä olisi taas paremmin osannut ohikulkijaa valita. Mies ei millään meinannut saada hommaa hoidettua vaan hymyili koko ajan kummallisesti, aivan kun olisi kerrankin päässyt seuraamaan action leffaa livenä. Homma ei hoi- tunut, joten pyysin mieheltä puhelimen, ja sanoin että voin selittää itse tilanteen hätäkeskukselle. Samalla pitelin potilaan jalkaa.

Kun palautin puhelimen ohikulkijalle, joka vain hymyili jännittyneenä ja kiitteli moneen kertaan. Mielestäni hyvin omituinen reaktio, mutta jälkikäteen mietittynä hänkin saattoi mennä shokkiin, kun tajusi potilaan hädän. Hetken seistyyään ohikulki- ja lipesi paikalta ja minä jäin jututtamaan kivuihinsa olevaa miestä. Pyrin pitämään miehen rauhallisena ja esittämään paljon erilaisia kysymyksiä, jottei hänen

ajatuksensa olisi siirtyneet kipuun.

Mies kertoi asuvansa yksin sadan metrin päässä ja yritti yhä ehdotella, josko hän vain menisi kotiin parantelemaan jalkaansa. Selitin nilkan olevan niin pahan näköinen, että mitä luultavammin hän joutuisi menemään Valkeakosken sairaalaan yöksi, ja luultavasti jalka jouduttaisiin myös leikkaamaan. En antanut miehelle mahdollisuutta katsoa nilkkaa, vaikka mies selitti sen nuoruudessa murtuneen jo muutaman kerran. Yhä ihmisiä lipui ohi, eikä kukaan tarjonnut apuaan koko aikana.

Ambulanssin tulo kesti, ja miehen kivut alkoivat yltyä. Ohikulkijat eivät pysähtyneet, ja pelkäsin, että jos kivut ottavat vallan, en saisi pidettyä miestä paikoillaan. En myöskään halunnut pysäyttää enää yhtäkään ohikulkijaa avuksi itse, koska heidän kykynsä toimia hätätilanteissa saattaisivat olla yhtä vajavaiset kuin ensimmäisellä pysäytetyllä, ja tällöin tilanne voisi mennä entistäkin huonommaksi. Pyysin miestä keräämään voimansa pieneksi hetkeksi, jotta voisin hakea työtoverini apuun, muka viittomaan ambulanssia paikalle. Tämän aikaa hänen tuli kannatella jalkaansa itse.

Ei mennyt minuuttiakaan kun työkaverini riensi apuun, ja jäi seuraamme odottamaan ambulanssia. Pian ambulanssi sitten saapuikin paikalle, ja työkaverini täytyi lähteä, jotta hän ennättäisi bussiinsa. Olin helpottunut, että ambulanssi kerkesi paikalle ennen miehen shokkitilan päättymistä. Toinen ambulanssin miehistä tuli katsomaan miehen jalkaa, joka oli ennättänyt turvota jo reiden paksuiseksi. Kenkää en ollut alkanut irrottamaan turvotuksesta huolimatta, koska avomurtuman tapauksessa olisi jalka saattanut vaurioitua lisää.

Ambulanssisedät rupesivat avustamaan miestä paareille, mutta mies alkoi huutamaan kivusta eivätkä miehet saaneet miestä käskyillään tottelemaan, joten jouduin auttamaan heitä potilaan saattamisessa makuupaikalleen. Puhuin samalla potilaalle rauhoittavasti ja tsemppasin häntä kestämään vielä hetken verran kipua. Ambulanssin miehet sen sijaan olivat jotenkin välinpitämättömiä potilastaan kohtaan, ja ennemminkin vain puhuivat hänelle siihen sävyyn kuin hän olisi ollut vain joku juoppo, joka nyt vain tarvitsi taas kuskata hoitoon. Kun mies saatiin paareille makaamaan, hänet remmitettiin vöihin, mikä aiheutti myös pienen vastarinnan potilaassa. Sama reaktio olisi varmasti tullut itsellenikin, jos yhtäkkiä tällaisen koettelemuksen jälkeen tuntemattomat miehet alkaisivat köyttää minua paareihin ilman minkäänlaista varoi-

tusta. Muutamalla sanalla sain miehen rauhoittumaan. Ambulanssimiehet eivät sen sijaan sanoneet mitään muuta potilaalle kuin että ”rauhotus ny, niin päästään lähteen”. Potilas kiitteli minua avusta ja siitä, että olin jäänyt auttamaan häntä; sanoi minua jopa enkeliksi. Ambulanssimiehet eivät saaneet miehen kiitosta; heille potilas oli vain räsyinen vanha ukko.

Sinänsä huvittavaa, että vaikka minäkin luulin ensisilmäyksellä miestä jonkinlaiseksi tapajuopoksi, ei hän haissut viinalle, eikä vaikuttanut muutenkaan siltä, että olisi juonut alkoholia. Entisenä karaoke-emäntänä tunnistan juopuneen ihmisen. Silti resuiset vaatteet antoivat sen kuvan, että alkoholilla olisi saatettu lotrata jo muutamakin vuosi. Eniten hämmensi ihmisten asenteet tilanteeseen jossa tuntematon ihminen on avun tarpeessa. Mielestäni se tapa millä mies oli pukeutunut, ei millään tapaa alentanut hänen arvoaan ihmisenä. Voin rehellisesti silti sanoa, että jos tämä henkilö olisi pukeutunut vaikkapa smokkiin, olisi useampi ihminen varmasti ainakin kysynyt häneltä, että onko kaikki kunnossa tai voisivatko he auttaa jotenkin.

5.3 Heikompi aines

Tämän tapauksen liitin tekstiini siksi, että niinä päivinä itselläni stressi oli kovimmillaan, ja tämän tapauksen myötä tunnetilani järkkäyivät pahemman kerran. Ajattelin tätä tapausta hyvin usein seuraavien viikkojen aikana. Jäin pyörittelemään ajatusta päässäni ihmisen arvosta yhteiskunnassamme. Välillä minua vitutti niin paljon, etten voinut nukkua kunnolla. Kovat treenit saivat pikku hiljaa pääkoppani taas ruotuun. Taidetta tehdessäni kuitenkin ajatukset kiersivät kehää. Tuo mies jonka olin kohdannut, oli mahdollisesti saanut osan luottamuksestaan ihmisiin takaisin apuni myötä. Ainakin siitä päätellen, etten ollut koko elämäni aikana kuullut niin montaa ”kiitos” -sanaa puolen tunnin sisällä. Sen sijaan minä itse olin menettänyt uskoni ihmisiin; tai ainakin olin hyvin järkyttynyt siitä miten ihmiset voivat toimia tuollaisessa tilanteessa.

Samalla minulle tuli jotenkin lohduton olo siitä, että en enää jatkossa voinut auttaa tuota miestä. Toisaalta eihän hänen elämänsä minun vastuullani ollutkaan. Hän oli kertonut asuvansa yksin, ja kun olin kysynyt häneltä, että voisinko soittaa jollekin

hänen kavereistaan. Ehkäpä joku pääsisi hänen mukaansa sairaalaan. Hän vastasi, ettei ole ketään joka tulisi seuraksi.

Minua harmitti se, että kaikki kohtelivat miestä kuin roskaa, ja tilanne tuskin muuttui hänen päästyään hoitoon. Noinko käy ihmiselle sitten kun on tehnyt pari virhettä liikaa. Ja onko se oikea rangaistus huonoista valinnoista. Oli valinta sitten se minkä vaatekerraston päättää aamulla laittaa päällensä, unohtaa ajaa parransängen, tai tuliko huonoilla valinnoilla pilattua kenties muutama ihmissuhde liikaa. Näinkö ihmisestä tulee ajan saatossa syrjäytynyt turhake.

Minulla oli lohduton olo. Silti näyttelymme kritiikissä ihmiset näkivät teokseni lohdullisina, ihanina olentoina. Itse näin ne hylättyinä roskina. Kukaan ei ollut jaksanut edes vaivautua nostamaan niitä maasta, vaan ne oltiin jätetty metsään mätänemään. Ristiriitaista.

6 KOE TAIDE TUNTEEN KAUTTA

6.1 Olisiko aika katsoa kuoren alle

Toinen teossarjani linkittyikin täten myös murtuneen nilkankantajan tapaukseen. Siinä ilmenee itselleni kaikki se viha, mitä koin tuosta tapauksesta. Minä olin vihainen. Ja olen yhä vihainen. Vaikka teossarjaa olinkin alkanut tekemään jo aikaisemmin, ennen tätä kyseistä kohtaamista, oli sillä silti suuri merkitys siihen miten itse näin tuon teoksen, ja ennen kaikkea miten päätin saattaa sen loppuun.

Teos ”Revitty”, on itselleni kuvaus siitä välinpitämättömyydestä mihin ihminen kykenee. Mikään ei ole sen julmempaa kun käyttää hyväkseen toista, ja sen jälkeen viskata pois. Kuten jo aiemmin mainitsinkin, se oli myös näiden kantojen kohtalo. Taiteilijana halusin korjata näiden kantojen ränsistyneen ulkomuodon. Etsin niistä kauniita piirteitä, ja ne löydettyäni korostin niitä. Vähän kuin nappaisi pummin kadulta ja laittaisi smokin päälle. Kaikesta voi löytää kauneutta, jos vain viitsii katsoa kuoren alle. Tässä tapauksessa kirjaimellisesti.

6.2 Jäämiä

Teossarja koostuu kolmesta osasta. Ensimmäisenä valmistunut osa näyttäytyy itselleni revittynä raajana. Se saattaa olla joko eläimen tai ihmisen. Se alkaa luunnallisesta muodosta ja päättyy työkoneen repimään jälkeen.

Sarjan toisena valmistunut osa taas esiintyy itselleni syntymää, elämää ja sukupuolisuutta kuvaavana muotona. Tämä tosin oli osittain vahinko. Olin vain alkanut muokata osasta samoin kuin ensimmäistäkin, eli teoksen alkavaa päätä luumaiseen muotoon. Homma jäi kuitenkin kesken, ja jossain kohtaa tulin vahingossa hioneeksi muodon lopulliseen sileyteensä, vaikka minulla oli tarkoituksena vielä jatkaa sitä. Samalla huomasin muodon näyttävän aivan miehen sukupuolielimeltä. Jokseenkin huvittuneena annoin vahingon käydä oikeudesta, ja jätin työstön niille sijoilleen.

Teoksen kolmas osa muistutti siipeä. Se oli myös väriltään vaaleampi kuin kaksi muuta osaa. Itse ajattelin sen kuvaavan enkelin siipeä, ja näin ollen myös se olisi myös viittaus kuolemaan. Näissä kolmessa osassa muodostuu itselleni jonkinlainen kaava elämän ja kuoleman väliltä. Siitä löytyy irronneita osasia ja kattoa kohti kohoava siipi, joka vapauttaa riekaleet kohti uutta elämää. Minulle teoksessa on kyse jonkinlaisesta kiertokulusta.

Moni muu teoksen nähnyt, näki sen osasissa milloin lintuja, milloin hirmuliskoja. Itselleni sillä ei ole väliä, mitä muut näkevät tuossa teoksessa, sillä se on minulle tuotos joka on tullut luonnon kautta. Tulkitsen sitä itse omien kokemusteni kautta, kuten kaikki muutkin ihmiset omiensa. Joka tapauksessa osasia yhdisti se, että niissä kaikissa oli työkoneen repimä brutaali jälki. Kyseisestä kaavasta johtuu myös teoksen nimi ”Revitty”.

7 PÄÄTELIMÄ

Kaiken kaikkiaan koko viimeisen vuoden aikana minulle on sattunut paljon erilaisia yhteensattumia, jotka ovat tehneet minusta vahvemman niin ihmisenä kuin taiteilijana. Olen pystynyt herkistämään itseni kokemuksille, joilla olen saanut vietyä teok-

siani eteenpäin, ja mielestäni myös oikeaan suuntaan. Samalla olen saanut purettua niihin ne tunteet, mitä vuoden tapahtumat ovat minussa herättäneet. Lisäksi olen löytänyt sellaisen materiaalin, jonka parissa aion työskennellä vielä pitkään.

Omalla tavallaan teosten tekeminen on ollut helppoa, koska jokainen este mikä eteeni on osunut, on väistynyt juuri toivotun aikataulun puitteissa. Siitä huolimatta vuosi on ollut myös hyvin raskas, sillä ne ajatukset mitä muiden huolista olen joutunut kantamaan, ovat hyvin voimia vieviä ja tukahduttavia. Myös se, että joutuu odottamaan asioiden tapahtumista, kuten esimerkiksi lumen sulamista, on ollut hyvin hermoja raastavaa, koska en ole voinut olla varma milloin saisin minkäkin työvaiheen saatettua loppuun.

Tuntuu kuin olisin elänyt tämän vuoden taiteen kautta. Olen löytänyt vahingon kautta symbioosin omien kokemusteni ja taiteeni välille. Molemmat tukevat toisiaan ja vahvistavat identiteettiäni sekä taiteilijana, että ihmisenä. Luin muutama päivä ennen tämän tekstin valmistumista luokkatoverini lopputyön kirjallista tuotosta. Hän mainitsi tekstissään flow -tilan, jonka kautta hän oli itse oppinut tekemään taidetta. Hänen antama määritelmänsä flowlle sanana oli virtaustila, jossa ”elämä vain sujuu, ilman turhia ponnisteluja”. Itse en voisi kuvailla paremmin viimeisen kahdentoista kuukauden aikana saamiani kokemuksia. Tämän vuoden jälkeen olo on hieman sellainen kuin olisi osallistunut pokeriturnaukseen ja pelannut korttinsa oikein.

